

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

Art. I. De approbatione Confessarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

nimirum & solvendi; ad cuius rectum usum ferè duo sunt adhuc necessaria: Approbatio, & Jurisdictio.

ARTICULUS I.

De Approbatione Confessarij.

29. Judicium aptitudinis ad confessiones audiendas noluit Ecclesia proprio Sacerdotis arbitrio relinquere, sed Episcoporum discretioni reservavit Concil. Trid. Sess. 23. cap. 15. de reform. ubi sic loquitur: Quamvis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant; decernit tamen sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse Confessiones sæcularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id reputari idoneum, nisi aut parochiale beneficium habeat; aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur necessarium, aut aliàs idoneus judicetur; & approbationem, quæ gratis datur, obtineat; privilegijs aut consuetudine quacunq; etiam immemorabili, non obstantibus. Pro cuius Decreti intelligentia ante oculos habenda sunt, quæ sequuntur. Itaque

30. I. Approbatio non est collatio Jurisdictionis seu potestatis absolvendi à peccatis, sed est authenticum testimonium de aptitudine ad Jurisdictionem recipiendam; includitque duos actus ex parte approbantis; unum internum, judicium scilicet probabile de personæ scientia, prudentia &c. Alterum externum, signum scilicet aliquod Judicij illius verbo vel scripto (nihil enim certi præscriptum est) prolatum.

31. II. Sanch. l. 6. de Matrim. D. 28. n. 20. Coninch. de Sacram. D. 8. d. 7. n. 4.

existimant, approbationem essentialiter requiri ad collationem jurisdictionis, ad eam ut eâ deficiente nulla sit jurisdictio, & consequenter etiam nulla absolutio: probantque id tum auctoritate Cardinalium, qui sic dicuntur declarasse mentem Concilij: tum communi stylo juris, quo invalidum censetur, quod dicitur fieri non posse: tollitur enim potestas, sine qua actus, præsertim judicialis, est nullus: Concilium autem dicto loco expressè ait, sine approbatione confessiones audiri non posse.

32. Verùm alij censent, ea verba continere duntaxat sensum merè prohibitivum, ne quis audiat confessiones prius, quam sit approbatus; non autem, si secus fiat, sensum irritativum, cum nulla in ijs sit clausula irritatoria: quam utriusque Concilium in tetanti momenti non omisisset, si voluisset irritare; sicut Sess. 24. cap. 9. de reform. matrimonia clandestina expressè irritavit. Quapropter terminus ille non semper est irritatorius; siquidem stylo juris dicitur, id fieri non posse, quod licitè & jure fieri non potest: ut pluribus in materia de legibus hac super re disceptatur. Declarationes Cardinalium quando non sunt authenticè promulgatæ, volunt illi, non habere vim obligandi, & tales etiam esse præsentis. Unde si quis bona fide existimaret, approbationem non esse necessariam, & audiret tamen confessiones, hæc quidem juxta istos nihilominus valeret, quamvis peccaret, qui scienter eas exciperet, nondum legitimè approbatus: nec à peccato immunis esset, qui etiam scienter confiteretur non approbato; nisi haberet expressum privilegium eligendi Confessarium, quem vellet. Ita quidem olim

olim discurre relicuit. Sed nunc post declarationem S. D. N. Alexandri VII. particula illa *Non potest* omnino accipienda est in sensu verè irritativo, ita ut invalidè conferatur Jurisdictio illi, qui non est approbatus.

33. III. Est autem hæc Approbatio omnibus Confessarijs necessaria, exceptis paucis, quales sunt I. Parochi, quos Concilium ipsum excipit: hoc enim ipso, quòd ab Episcopo cura animarum illis committatur, hujus Sacramenti administratio tanquam præcipuè ad eam curam pertinens committitur: atque adèd implicite ad confessiones audiendas approbantur. Alia est ratio Sacerdotum simplicium, quos Parochi interdum Cooperatores adsciscunt, indoctos, vel improbos. Cùm igitur hoc jus adlegendi Cooperatorem, adimi non possit, quippe frequenter necessarium in magna populi multitudine, cui Parochus sufficere nequit: ne quoslibet assumeret, vetuit eligi, nisi eos, qui essent approbati. II. Confessarij Religiosorum: siquidem Concilium suam ordinationem restrinxit ad confessionem sæcularium. Unde possunt Religiosi cuilibet non approbato, quantum est ex vi hujus Decreti, confiteri: præterquam Moniales, quarum Confessarij ex speciali Gregorij XV. constitutione indigent approbatione Ordinarij. Ratio verò excipiendi Regulares fuit, tum quòd præsumeret Ecclesia, Religiosos non habere conscientias tam intricatas, ut Medico admodum perito opus haberent: tum quòd confideret, Prælatos ipsos satis pro ea, quam in suos gerunt, cura & solitudine provisuros de idoneis Confessariis. III. Confessarij illorum, qui non adferunt, nisi peccata venialia, in quæ

quilibet Sacerdos habet Jurisdictionem, & hoc ipso Approbationem præsuppositam: neque fuit opus facere delectum Judicium in causa tam levi; modò Confessarius vel pœnitens tam doctus sit, ut sciat esse veniale. Eodem modo excipiuntur peccata jam aliàs confessa, & ritè absoluta. Excipiunt aliqui IV. etiam Doctores vel Licentiatos in Theologia, vel Jure Canonico, quibus publicum Universitatum testimonium judicant sufficere, idque sibi videntur colligere ex verbis Concilij disjunctivè loquentis: *vel ab Episcopo per examen, vel alias idoneus judicetur*; &c. ubi particulam *alias* putant significare alios approbatores. Sed Dian. p. 8. tr. 1. Res. 86. V. Octavus. & Laym. l. 5. tr. 6. c. 11. n. 5. hos meritò refellit: nam sæpe in speculativis eruditissimi, in practicis nihil sciunt, vel si hæc didicerint, carent judicio: unde meritò censentur indigere approbatione.

34. IV. Petenda est approbatio ab Episcopo: huic enim eam potestatem tribuit Trident. l. c. Nomine autem Episcopi intelliguntur etiam Prælati, habentes jurisdictionem quasi Episcopalem in sæculares; item Capitulum sede vacante; ad hoc enim tunc tota Episcopalis jurisdictio præter paucos quosdam casus à jure specialiter exceptos, devolvitur juxta Cap. 14. de Majorit. & obed. Eodem tamen nomine non veniunt Provinciales aut Generales Ordinum. Fagund. in 2. præcept. l. 7. c. 2. n. 57. sufficit autem, si Episcopus per alium, v. g. suum Vicarium Generalem, aut alium, cui id commiserit, approbaverit.

35. Verùm Religiosis præter approbationem Episcopi (cui etiam exempti hac

hac in parte subjiuntur) ad capacitatem Jurisdictionis necessaria est Superioris deputatio ad audiendas confessiones, ut indicatur Clement. *Dudum de sepult. Extrav. Super cathedram. eodem.*

36. V. Sed à quonam Episcopo petenda est approbatio: an ab Episcopo confessarij? vel pœnitentis? Illud prius placet, Filliuc. *tr. 7. c. 9. n. 26.* Bonac. *cit. D. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 15.* eò quòd sit actus jurisdictionis, vel certè auctoritativa declaratio: & ideo facienda ab habente jurisdictionem in approbandum. Quoniam autem, qui approbandus est, sæpe plures habet Episcopos, unum beneficij, alterum domicilij, tertium originis; Quis istorum approbabit futurum confessarium? Sed his tricis non est opus: etsi enim approbatio sit actus jurisdictionis, non tamen illius, quam contentiosam vocant, sed voluntariæ, cui quisque in favorabilibus subijcere se potest, licet aliàs non sit subditus. Et ideo Henriq. *l. 7. c. 12. n. 4.* & alij apud Fagund. *l. 9. c. 2. n. 88.* docent, quemlibet à quolibet Episcopo approbari posse; cum Concilium Trident. nihil determinarit: & certè praxis religiosorum habet, ut ab ijs Episcopis, à quibus ordinantur, approbentur, licet non sint eorum Episcopi, nec in istorum Diœcesi habitent, nec Episcopi illis denegent, nihil dubitantes de sua potestate.

37. VI. Neque sufficit præcisè petere approbationem, sed necessarium est, eam etiam obtinere. Lugo *de pœn. D. 21. f. 3. n. 50.* Fill. *n. 257.* & alij. Sumitur ex illis Concilij verbis: & approbationem, que gratis detur, obtineant. Spectat hoc etiam ad Regulares Mendicantes, qui, ut videre

est apud Laym. *l. 5. tr. 6. c. 11. n. 4.* & Dian. *p. 3. tr. 2. R. 24.* olim poterant, si injustè ab Episcopo fuerunt rejecti, exponi ad Confessiones audiendas; nunc tamen post Decretum Alexandri VII. id non ampliùs licet. Etsi autem id Decretum loquatur solùm de annua paschali confessione facta religioso non approbato; spectare tamen id ipsum etiam ad reliquas Confessiones, mihi non est dubium propter paritatem.

38. VII. Approbatus ab uno Episcopo poterat olim in alia diœcesi sine nova approbatione recipere jurisdictionem, hodie tamen post decretum Urbani VIII. quod refert Lugo *D. 21. f. 2. n. 29.* & constitutionem Innocentij X. contrarium omnino tenendum est. In eadem tamen diœcesi potest semel approbatus à quocunque, qui eam dare potest, recipere jurisdictionem.

39. VIII. Approbatio semel collata semper durat, etiam post mortem approbantis, donec revocetur; sed revocari non potest nisi justa causa, & quidem juridicè probata, exigat; alioqui revocatio est invalida juxta *Cap. 13. de erat. & qualiter ordinand.* quia per approbationem jus verum est acquisitum, quo nemo sine justa causa privari potest. Laym. *n. 6.* Fill. *à n. 256.* Et ideo peccant Episcopi, si eam sine superveniente nova causa revocent. Qualis est v. g. si accedat morum improbitas, mutatio judicij, scientiæ &c. Laym. *n. 3.* Hinc si talia cum tempore emergant, possunt, præsertim à successore Episcopo ad examen revocari non tantùm seculares, sed etiam regulares. Lugo *n. 61.* & 62.

40. IX. Quod demum attinet ad examen, potest is, cujus est approbare, il-

lud remittere, ut clarè indicant verba Concilij supra n. 30. recitata, si videlicet ipsi aliunde satis cognita sit aptitudo approbandi. Certè Episcopi Germaniæ ferre omnes, teste solertissimo P. Georgio Gobat in Alphab. Confess. religiosos minimæ nostræ Societ. ad hanc incudem non trahunt, rati, sufficere tot & tam rigida examina, quæ illi subire debent prius, quam ad sacrum presbyteratûs ordinem promoveantur, ex quibus meritò approbator præsumere potest, non mitti à nostris superioribus nisi idoneos; ac proinde securus esse in conscientia, etsi ipse experimentale iudicium de hæc aptitudine ferre nequeat.

ARTICULUS II.

De Jurisdictione Confessarij.

41. Ad Absolutionem à peccatis necessaria etiam est in Sacerdote Jurisdictio, ut constat ex Concil. Florent. in litt. Union. & Trid. sess. 14. cap. 7. Ratio, quia Absolutio à peccatis juxta institutionem Christi est actus judicialis: ergo absolvens aliquem debet necessariò in eum, tanquam in subditum, habere Jurisdictionem. Hæc autem Sacerdotibus non confertur vi suæ Ordinationis, in qua accipiunt quidem potestatem remittendi, & retinendi peccata, Joan. 20. Sed potestas ista est tantum aliqua capacitas & habilitas, quâ possunt, superveniente Jurisdictione, absolvere eos, qui ad ipsos veniunt. Dicast. de Pœnit. Disp. 10. n. 81. Sicut Doctor aut Licentiatuſ Juris vi sui gradûs & doctrinæ non habet Jurisdictionem, sed tantum capacitatem, ut jurisdictionem accipiat, eaque acceptâ

causas ad se deferendas validè decideret. Quare non rectè sentiunt, qui potestatem ordinis confundunt cum potestate Jurisdictionis; Illa enim convenit omnibus Sacerdotibus, & æqualiter se in omnibus extendit ad omnia fidelium peccata. Laym. l. 5. tr. 6. cap. 10. n. 2. neque amplius tolli potest; Ista autem opposito modo se habet.

42. Jurisdictio, prout hîc non pro potestate gubernativa, sed tantum pro potestate administrativa Justitiæ sumitur, est potestas causâ cognita dicendi Jus & ferendi sententiam. Ut autem hæc definitio præsentî materiæ magis applicetur, addi potest: in foro interno ad peccata solvenda vel liganda. Unde etiam clarum est, quantum differat ab Approbatione Episcopi, quam sup. n. 30. defini- vimus.

§. I.

De Jurisdictione Confessarij duplici; & imprimis de Ordinaria.

43. Jurisdictio modò explicata est duplex. Altera ordinaria; altera delegata. Illa est, quæ alicui competit ratione proprii officij, quod gerit: & confertur hoc ipso, quod ei officium, cui est annexa, committatur tanquam proprium. Ista verò est, quæ alicui non ex proprio suo officio, sed tantum ex commissione alterius competit. Hæc porro commissio fieri potest directè vel indirectè. Directè fit, cum immediatè ipsi Sacerdoti tribuitur Jurisdictio, sive jam per generalem dispositionem Juris, sive per specialem concessionem hominis, sive per con-
tue-